Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PAOLO MENGOZZI
prednesené 23. decembra 2015 [1]

Vec C-558/14

Mimoun Khachab
proti
Subdelegación del Gobierno en Álava

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco (Vyšší súd autonómneho spoločenstva Baskicko, Španielsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Právo na zlúčenie rodiny — Štátny príslušník tretej krajiny — Smernica 2003/86/ES — Podmienky — Článok 7 ods. 1 písm. c) — Trvalý, pravidelný a dostatočný príjem — Posúdenie budúceho vývoja — Metóda posúdenia — Pravdepodobnosť, že si garant udrží tento príjem aj po podaní žiadosti o zlúčenie rodiny — Dĺžka obdobia, počas ktorého garant musí mať tento príjem“

1. V predloženej veci sa má Súdny dvor vyjadriť k podmienkam, splnením ktorých môžu členské štáty podmieniť vstup rodiny štátneho príslušníka tretej krajiny na ich územie a pobyt tejto rodiny na ich území. Podľa článku 7 smernice Rady 2003/86/ES z 22. septembra 2003 o práve na zlúčenie rodiny [2], ktorý upravuje vstup a pobyt rodinných príslušníkov štátnych príslušníkov tretej krajiny, môžu členské štáty vyžadovať, aby garant mal ubytovanie, zdravotné poistenie a trvalý a pravidelný príjem, ktorý je dostatočný na to, aby uživil seba a svojich rodinných príslušníkov, a aby dodržiaval integračné opatrenia.

2. Vnútroštátny súd sa Súdneho dvora pýta práve na podmienku príjmu, konkrétne na to, či garant túto podmienku spĺňa v prípade, že má príjem, ktorý je dostatočný na to, aby uživil svoju rodinu, ku dňu podania žiadosti o zlúčenie rodiny na príslušné orgány dotknutého členského štátu, alebo či tento členský štát môže vyžadovať, aby mal takýto príjem po uvedenom dni, aby sa tak ubezpečili, že aj po vstupe jeho rodiny na územie bude naďalej schopný uživiť svoju rodinu.

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Ú. v. EÚ L 251, s. 12; Mim. vyd. 19/006, s. 224.

3. Hoci už pritom Súdny dvor mal príležitosť sa vyjadriť k integračným opatreniam, ktorých dodržiavanie môže dotknutý členský štát od garanta vyžadovať,[3] alebo k dostatočnosti príjmu, vzhľadom na ktorý sa garant nemusí uchýliť k systému sociálnej pomoci tohto členského štátu,[4] naopak mu nikdy nebola položená otázka, či sa od garanta môže vyžadovať, aby preukázal, že s najväčšou pravdepodobnosťou si svoj aktuálny príjem udrží aj po podaní žiadosti o zlúčenie rodiny, a prípadne na aké dlhé obdobie. Predmetná vec tak Súdnemu dvoru poskytne príležitosť preskúmať uvedenú otázku.

I – **Právny rámec**

A – *Právo Únie*

4. Účelom smernice 2003/86 je podľa jej článku 1 „určiť podmienky na uplatňovanie práva na zlúčenie rodiny štátnymi príslušníkmi tretích krajín, ktorí sa oprávnene zdržiavajú na území členských štátov“.

5. Táto smernica sa podľa jej článku 3 ods. 1 uplatňuje „v prípade, keď je garant držiteľom povolenia na pobyt vydaného členským štátom na obdobie jedného roka alebo dlhšie, a má dostatočné vyhliadky na získanie povolenia na trvalý pobyt, ak sú rodinní príslušníci jeho rodiny štátnymi príslušníkmi tretej krajiny akéhokoľvek postavenia.“

6. Článok 4 ods. 1 smernice 2003/86 stanovuje:

„Členské štáty povolia vstup a pobyt podľa tejto smernice a za predpokladu splnenia podmienok ustanovených v kapitole IV, ako aj článku 16, týmto rodinným príslušníkom:

a) manželskému partnerovi garanta;…“.

7. V kapitole IV smernice 2003/86 je uvedený článok 7 ods. 1, podľa ktorého:

„Po podaní [pri podaní – *neoficiálny preklad*] žiadosti o zlúčenie rodiny môže príslušný členský štát požiadať osobu, ktorá podala žiadosť, aby predložila dôkaz o tom, že garant:

a) má ubytovanie považované za bežné pre porovnateľnú rodinu v tom istom regióne, a ktoré spĺňa všeobecné zdravotné a bezpečnostné predpisy platné v dotknutom členskom štáte;

b) má zdravotné poistenie pokrývajúce všetky riziká, ktoré sú bežne kryté pre vlastných štátnych príslušníkov dotknutého členského štátu, pre seba a pre príslušníkov svojej rodiny;

c) má trvalý a pravidelný príjem, ktor[ý] [je] dostatočn[ý] na to, aby uživil seba a svojich rodinných príslušníkov bez toho, aby sa uchýlil k systému sociálnej pomoci príslušného členského štátu. Členské štáty zhodnotia tieto príjmy so zreteľom na ich charakter a pravidelnosť a môžu vziať do úvahy aj úroveň minimálnej vnútroštátnej mzdy a dôchodku, ako aj počet rodinných príslušníkov“.

3 — Rozsudok K a A (C-153/14, EU:C:2015:453) a návrhy, ktoré som predniesol vo veci Dogan (C-138/13, EU:C:2014:287, body 44 až 61). Spresňujem, že Súdny dvor sa vyjadril k integračným opatreniam v kontexte smernice Rady 2003/109/ES z 25. novembra 2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom (Ú. v. EÚ L 16, 2004, s. 44). Pozri rozsudok P a S (C-579/13, EU:C:2015:369).

4 — Rozsudok Chakroun (C-578/08, EU:C:2010:117) a tiež rozsudok O a i. (C-356/11 a C-357/11, EU:C:2012:776, body 70 až 81). Súdny dvor sa tiež vyjadril k dostatočnosti príjmu vyžadovaného od garanta v prípade, že tento nie je štátnym príslušníkom tretieho štátu, tak ako je to v prejednávanom prípade, ale občanom Únie, ktorého postavenie upravuje smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46): pozri najmä rozsudok Brey (C-140/12, EU:C:2013:565, bod 61) a rozsudok Dano (C-333/13, EU:C:2014:2358, bod 63).

8. Článok 16 ods. 1 smernice 2003/86 stanovuje:

„Členské štáty môžu zamietnuť žiadosť o vstup a pobyt na účel zlúčenia rodiny, alebo, podľa potreby, odobrať alebo odmietnuť obnoviť povolenie na pobyt rodinného príslušníka za týchto okolností:

a) keď nie sú splnené alebo prestali byť plnené podmienky ustanovené touto smernicou.

Keď pri obnovení povolenia na pobyt nemá garant dostatočný príjem bez uchýlenia sa k systému sociálnej pomoci členského štátu, ako je uvedené v článku 7 ods. 1 písm. c), členský štát vezme do úvahy prispievanie rodinných príslušníkov do príjmu domácnosti;

…“.

9. Podľa článku 17 smernice 2003/86, „členské štáty náležito zohľadnia charakter a pevnosť rodinných vzťahov osoby a trvanie jej pobytu v členskom štáte a existenciu rodinných, kultúrnych a sociálnych väzieb s krajinou jej pôvodu, keď zamietnu žiadosť, odoberú alebo odmietnu obnoviť povolenie na pobyt, alebo rozhodnú nariadiť odsun garanta alebo jeho rodinných príslušníkov“.

B – *Španielska právna úprava*

10. Článok 16 ods. 2 organického zákona 4/2000 z 11. januára 2000 o právach a slobodách cudzincov v Španielsku a ich sociálnej integrácii (Ley Orgánica 4/2000, de 11 de enero, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social) [5] (ďalej len „organický zákon 4/2000“) stanovuje, že „cudzinci s pobytom v Španielsku majú právo na zlúčenie rodiny s rodinnými príslušníkmi uvedenými v článku 17“. V článku 17 ods. 1 písm. a) rovnakého zákona sa uvádza, že takíto cudzinci majú právo na zlúčenie rodiny najmä vo vzťahu k „manželsk[ému] partner[ovi] osoby s pobytom, pokiaľ nie je fakticky alebo právne odlúčený a manželstvo nebolo uzavreté v rozpore so zákonom“.

11. Článok 18 ods. 2 organického zákona 4/2000, týkajúci sa „požiadaviek na zlúčenie rodiny“, stanovuje, že „garant musí za podmienok, ktoré stanoví nariadenie, preukázať, že má vhodné ubytovanie a dostatočný príjem na to, aby uživil seba a svoju rodinu po jej zlúčení. Pri posudzovaní príjmov na účely zlúčenia sa nezapočítajú príjmy plynúce zo systému sociálnej pomoci, ale vezmú sa do úvahy iné príjmy manželského partnera, ktorý býva v Španielsku a žije s garantom v spoločnej domácnosti“.

5 — BOE č. 10 z 12. januára 2000.

12. Článok 54 ods. 1 kráľovského dekrétu 557/2011 z 20. apríla 2011, ktorým sa schvaľuje nariadenie k organickému zákonu 4/2000 o právach a slobodách cudzincov v Španielsku a ich sociálnej integrácii, v znení organického zákona 2/2009 (El Real Decreto 557/2011, de 20 de abril, por el que se aprueba el Reglamento de la Ley Orgánica 4/2000, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social, tras su reforma por Ley Orgánica 2/2009) [6] (ďalej len „kráľovský dekrét 557/2011“), stanovuje:

„Cudzinec, ktorý žiada o povolenie na pobyt na účely zlúčenia rodiny so svojimi rodinnými príslušníkmi, musí v čase podania žiadosti o uvedené povolenie pripojiť dokumentáciu, ktorá preukazuje, že má dostatočný príjem na to, aby uživil svoju rodinu, vrátane uhrádzania zdravotnej starostlivosti v prípade, že nie je krytá sociálnym zabezpečením, pričom minimálna výška tohto príjmu v čase podania žiadosti sa uvádza ďalej v eurách alebo v ekvivalente v cudzej mene, v závislosti od počtu osôb, ktorých sa týka zlúčenie rodiny, s prihliadnutím aj na počet rodinných príslušníkov, ktorí s ním už žijú v Španielsku v spoločnej domácnosti a sú na neho odkázaní výživou:

a) v prípade dvojčlenných rodín, ktoré tvorí žiadateľ a osoba, ktorej sa týka zlúčenie rodiny, po jej príchode do Španielska: vyžaduje sa suma, ktorá predstavuje mesačne 150 % [Indicador Público de Renta de Efectos Múltiples (ďalej len ‚IPREM‘)]…“.

13. IPREM je ukazovateľ používaný v Španielsku ako referenčná hodnota najmä na účely priznania pomoci, štipendií, príspevkov alebo dávok v nezamestnanosti. Bol vytvorený v roku 2004 a nahradil minimálnu mzdu ako referenčnú hodnotu pre priznanie tejto pomoci.

14. V článku 54 ods. 2 prvom pododseku kráľovského dekrétu 557/2011 sa uvádza, že „povolenie na pobyt sa neudelí, ak sa s istotou zistí, že žiadateľ si nebude môcť udržať tento príjem aj počas roka nasledujúceho po dni podania žiadosti. Pri tomto zisťovaní sa predpoklad zachovania zdroja príjmov počas uvedeného roka posúdi s prihliadnutím na vývoj príjmu, ktorý žiadateľ poberal v období šiestich mesiacov predchádzajúcich podaniu žiadosti“.

II – **Skutkový stav, konanie vo veci samej a prejudiciálna otázka**

15. Mimoun Khachab je držiteľom povolenia na dlhodobý pobyt v Španielsku. Od roku 2009 je zosobášený s Ilham Aghadarovou.

16. Dňa 20. februára 2012 podal Mimoun Khachab na Subdelegación del Gobierno en Álava (zastúpenie vlády v Álave) žiadosť o povolenie na prechodný pobyt z dôvodu zlúčenia rodiny pre svoju manželku.

17. Zastúpenie vlády v Álave rozhodnutím z 26. marca 2012 túto žiadosť zamietlo z dôvodu, že M. Khachab „nepreukázal, že má dostatočný príjem na to, aby uživil svoju rodinu po jej zlúčení“.

18. M. Khachab podal proti uvedenému rozhodnutiu správnu žalobu. Toto odvolanie bolo rozhodnutím zastúpenia vlády v Álave z 25. mája 2012 zamietnuté. V rozhodnutí sa uvádza, že platnosť pracovnej zmluvy, ktorú predložil M. Khachab, uzavretej 16. februára 2012 so spoločnosťou Construcciones y distribuciones constru-label S.L., sa skončila 1. marca 2012, že M. Khachab odpracoval v tejto spoločnosti iba 15 dní v roku 2012 a 48 dní v roku 2011, a že v čase vydania rozhodnutia, ktoré je predmetom odvolania, nevykonával nijakú zárobkovú činnosť. Na základe uvedeného dospel uvedený odvolací orgán k záveru, že M. Khachab nemá dostatočný príjem na to, aby uživil svoju rodinu po jej zlúčení. Tiež zdôraznil, že nič nenaznačuje tomu, že si tento príjem udrží aj počas roka nasledujúceho po dni podania žiadosti o zlúčenie.

6 — BOE č.103 z 30. apríla 2011.

19. Rozsudkom z 29. januára 2013 Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 1 de Vitoria-Gasteiz (Sporový správny súd č.1 Vitoria-Gasteiz) potvrdil rozhodnutie zastúpenia vlády v Álave z 25. mája 2012. Tento súd uviedol, že M. Khachab odpracoval v spoločnosti Construcciones y distribuciones constru-label SL len 63 dní v období šiestich mesiacov predchádzajúcich podaniu žiadosti, a to za mzdu vo výške 929 eur. Tiež zdôraznil, že pracovné zmluvy predložené M. Khachabom, ktoré boli uzavreté skôr ako pracovná zmluva s uvedenou spoločnosťou, boli na dobu určitú. Na základe uvedeného dospel k záveru, že nemožno usudzovať, že M. Khachab bude mať dostatočný príjem na to, aby uživil svoju rodinu, aj počas roka nasledujúceho po dni podania svojej žiadosti.

20. M. Khachab podal proti rozsudku z 29. januára 2013 odvolanie na odvolací súd. Rozsudku Juzgado de lo Contencioso-Administrativo č. 1 Vitoria-Gasteiz (Sporový správny súd č. 1 Vitoria Gasteiz) vytýka najmä to, že v ňom nebola zohľadnená nová skutočnosť, a to že od 26. novembra 2012 pracuje ako zberač citrusov, a že teda má dostatočný príjem na to, aby uživil seba a svoju rodinu. Abogado del Estado navrhol, aby bolo toto odvolanie zamietnuté, pričom uviedol, že nové skutočnosti nie je možné zohľadniť a že zo spisu zo správneho konania vyplýva, že žalobca nemá žiadne vyhliadky, že si udrží dostatočný príjem aj počas roka nasledujúceho po dni podania svojej žiadosti.

21. Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco (Vyšší súd autonómneho spoločenstva Baskicko) tak rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86 vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, o akú ide v konaní vo veci samej, ktorá umožňuje zamietnuť žiadosť o zlúčenie rodiny v prípade, že garant nemá trvalý a pravidelný príjem, ktorý je dostatočný na to, aby uživil seba a svojich rodinných príslušníkov, pričom zamietavé rozhodnutie vnútroštátnych orgánov sa zakladá na posúdení budúceho vývoja, pokiaľ ide o pravdepodobnosť toho, že si garant tento príjem udrží aj počas roka nasledujúceho po dni podania žiadosti o zlúčenie, a na vývoji jeho príjmov za šesť mesiacov predchádzajúcich podaniu tejto žiadosti?“

22. Táto otázka bola predmetom písomných pripomienok, ktoré predložila nemecká, španielska, francúzska, maďarská a holandská vláda, ako aj Európska komisia.

III – **Posúdenie**

23. Vnútroštátny súd sa Súdneho dvora v podstate pýta, či článok 7 ods. 1 úvodná časť a písmeno c) smernice 2003/86, ktorý stanovuje, že príslušný členský štát môže od garanta požadovať, aby mal „trvalý a pravidelný príjem, ktor[ý] [je] dostatočn[ý] na to, aby uživil seba a svojich rodinných príslušníkov“, oprávňuje príslušné orgány tohto štátu na to, aby vykonali posúdenie budúceho vývoja príjmu garanta, to znamená, aby zohľadnili nielen ten príjem, ktorý má garant v deň podania a/alebo preskúmania žiadosti o zlúčenie rodiny, ale aj príjem, ktorý bude mať v roku nasledujúcom po podaní tejto žiadosti, pričom pravdepodobnosť toho, že si garant udrží svoj aktuálny príjem aj v priebehu roka, sa posudzuje na základe príjmu, ktorý mal v období šiestich mesiacov predchádzajúcich podaniu tejto žiadosti.

24. Poznamenávam, že prejudiciálna otázka sa týka nielen „dostatočnosti“ príjmu, to znamená jeho výšky najmä s ohľadom na výšku minimálnej vnútroštátnej mzdy a dôchodku, ale aj „trvalosti“ a „pravidelnosti“ týchto príjmov, pretože ide o to, aby sa rozhodlo, či môžu príslušné orgány dotknutého členského štátu od garanta vyžadovať nielen to, aby mal dostatočný príjem v minulosti, ale aby ho mal aj v budúcnosti, a to počas obdobia a s takou pravidelnosťou, o ktorých sa má rozhodnúť.

25. V dôsledku uvedeného sa v týchto návrhoch nebudem zaoberať otázkou, či španielske orgány môžu bez toho, aby došlo k porušeniu článku 7 ods. 1 úvodnej časti a písmena c) smernice 2003/86, vyžadovať od garanta minimálny príjem vo výške 150 % IPREM.[7] Spresňujem však, že Súdny dvor v rozsudku Chakroun rozhodol, že „členské štáty môžu stanoviť určitú sumu ako referenčnú sumu, avšak nie v tom zmysle, že by mohli určiť sumu minimálneho príjmu, pod ktorú bude každé zlúčenie rodiny zamietnuté bez ohľadu na konkrétne posúdenie situácie každého žiadateľa“,[8] a že takýto výklad potvrdzuje aj článok 17 smernice 2003/86,[9] ktorý vyžaduje preskúmanie prípad od prípadu.

26. Presnejšie podľa môjho názoru pozostáva otázka položená Súdnemu dvoru z dvoch častí. Na jednej strane sa vnútroštátny súd Súdneho dvora pýta na právomoc príslušných orgánov dotknutého členského štátu zohľadniť budúci príjem garanta, to znamená na samotnú zásadu posúdenia budúceho vývoja, pokiaľ ide o splnenie podmienky príjmu, stanovenej v článku 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86. Na druhej strane sa vnútroštátny súd Súdneho dvora pýta na skutočnosti, ktoré sa majú v rámci takéhoto posúdenia vziať do úvahy, to znamená na dĺžku obdobia, počas ktorého bude garant povinný mať dostatočný príjem (podľa španielskej právnej úpravy je to jeden rok po dni podania žiadosti o zlúčenie rodiny), a na pravdepodobnosť toho, že tento príjem bude mať aj naďalej počas uvedeného obdobia (podľa španielskej právnej úpravy sa pravdepodobnosť toho, že si garant udrží svoj príjem aj po podaní žiadosti, posudzuje na základe vývoja príjmu v období šiestich mesiacov predchádzajúcich podaniu tejto žiadosti).

27. V texte nižšie tak v prvom rade preskúmam, či článok 7 ods. 1 smernice 2003/86 umožňuje posúdenie budúceho vývoja príjmu žalobcu. Hneď na tomto mieste musím uviesť, že podľa môjho názoru je nepochybné, že táto smernica oprávňuje členské štáty na to, aby takéto posúdenie stanovili. V druhom rade sa budem venovať preskúmaniu metódy, ktorú príslušné orgány dotknutého členského štátu používajú na účely posúdenia pravdepodobnosti, že garant si svoj aktuálny príjem udrží, a na aké dlhé obdobie. V tejto súvislosti zdôrazňujem, že hoci za okolností, že to v smernici 2003/86 nie je upravené, členské štáty majú právomoc stanoviť metódu posúdenia príjmu garanta, takúto právomoc môžu vykonávať iba v súlade s cieľom tejto smernice, ktorým je podporovať zlúčenie rodiny. Práve s ohľadom na tento cieľ preskúmam metódu posúdenia stanovenú španielskou právnou úpravou, tak ako bola pripomenutá v predchádzajúcom bode.

A – *O právomoci príslušných orgánov dotknutého členského štátu vykonať posúdenie budúceho vývoja príjmu uvedeného v článku 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86*

28. Článok 7 ods. 1 smernice 2003/86 stanovuje, že „príslušný členský štát [môže] požiadať osobu, ktorá podala žiadosť, aby predložila dôkaz o tom, že garant… má [najmä] trvalý a pravidelný príjem, ktoré sú dostatočné na to, aby uživil seba a svojich rodinných príslušníkov bez toho, aby sa uchýlil k systému sociálnej pomoci príslušného členského štátu“. Tento článok však nedefinuje príjem, ktorý je „trvalý“ a „pravidelný“. Je pravda, že tento článok spresňuje, že členské štáty „zhodnotia tieto príjmy so zreteľom na ich charakter a pravidelnosť“,[10] no tieto údaje sú také vágne, že nie sú veľkou pomocou na účely stanovenia, či je predmetný príjem „trvalý“ a „pravidelný“. Naopak, nielenže tento článok prinajmenšom prostredníctvom negatívneho vymedzenia definuje „dostatočný“ príjem (ide o príjem, ktorého úroveň garantovi a jeho rodine umožňuje uživiť sa bez toho, aby sa uchýlili k sociálnej pomoci), ale tiež poskytuje návod, pokiaľ ide o metódu jeho posúdenia. Článok 7 ods. 1 písm. c) posledná veta spresňuje, že členské štáty môžu na účely posúdenia tohto príjmu „vziať do úvahy aj úroveň minimálnej vnútroštátnej mzdy a dôchodku, ako aj počet rodinných príslušníkov“.

7 — Pozri body 12 a 13 týchto návrhov.

8 — C-578/08, EU:C:2010:117, bod 48.

9 — Pozri bod 9 týchto návrhov.

10 — V tejto súvislosti uvádzam, že upravený návrh smernice Rady o práve na zlúčenie rodiny, ktorý Komisia predstavila 2. mája 2002 [KOM(2002) 225 v konečnom znení], stanovoval jasný rozdiel medzi „trvalosťou“ a „pravidelnosťou“ príjmu, ktorý nebol zapracovaný do konečného znenia článku 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86. V tomto návrhu sa totiž uvádzalo, že „kritérium trvalého príjmu sa posudzuje so zreteľom na charakter a pravidelnosť príjmu“.

29. Inými slovami tento článok 7 ods. 1 nespresňuje, či môže byť trvalosť a pravidelnosť príjmu predmetom posúdenia budúceho vývoja. Domnievam sa totiž, že nie je možné pripisovať osobitný význam tomu, že tento článok používa oznamovací spôsob prítomného času („príslušný členský štát [môže] požiadať… že garant… *má*“) [11]: podľa môjho názoru z použitia prítomného, a nie budúceho času („príslušný členský štát [môže] požiadať… že garant… *bude mať*“) nie je možné vyvodiť záver, že by takéto posúdenie budúceho vývoja bolo vylúčené. [12] Rovnako tento článok nie je možné vykladať tak, že garant musí mať dostatočný príjem práve „[pri podaní] žiadosti“. Uvedený časový údaj sa podľa môjho názoru nevzťahuje na disponovanie týmto príjmom, ale na právomoc príslušného členského štátu vyžadovať jeho preukázanie: práve „[pri podaní] žiadosti… môže príslušný členský štát požiadať“ žiadateľa, aby preukázal, že garant má dostatočný príjem. [13]

30. Hoci však aj článok 7 ods. 1 smernice 2003/86 nespresňuje, či môže byť trvalosť a pravidelnosť príjmu predmetom posúdenia budúceho vývoja, domnievam sa, že odpoveď na túto otázku dáva jej článok 16.

31. Článok 16 ods. 1 úvodná časť a písmeno a) smernice 2003/86 totiž stanovuje, že „členské štáty môžu zamietnuť žiadosť o vstup a pobyt na účel zlúčenia rodiny, alebo, podľa potreby, *odobrať* alebo odmietnuť obnoviť *povolenie na pobyt rodinného príslušníka*“ najmä, „keď nie sú splnené *alebo prestali byť* plnené podmienky ustanovené touto smernicou“. [14] Inými slovami v prípade, že po povolení vstupu a pobytu rodinných príslušníkov „prestala byť plnená“ jedna z podmienok zlúčenia rodiny, upravených smernicou 2003/86, príslušné orgány dotknutého členského štátu majú právomoc odobrať povolenie na pobyt rodinných príslušníkov. To, aby garant disponoval dostatočným príjmom na to, aby uživil seba a svojich rodinných príslušníkov bez toho, aby sa uchýlil k systému sociálnej pomoci príslušného členského štátu, je jednou z „podmienok“, ktoré smernica 2003/86 výslovne stanovuje na účely zlúčenia rodiny. Článok 7 ods. 1 písm. c) tejto smernice sa totiž nachádza medzi ustanoveniami kapitoly IV tejto smernice, ktorá má názov „Požiadavky na uplatnenie práva na zlúčenie rodiny“ [15] V dôsledku uvedeného z článku 16 ods. 1 smernice 2003/86 vyplýva, že príslušné členské štáty majú *právomoc* vyžadovať, aby mal garant dostatočný príjem na to, aby uživil svoju rodinu, *počas celého pobytu tejto rodiny* na území príslušného členského štátu, a to až dovtedy, kým jednotliví rodinní príslušníci nezískajú povolenie na pobyt, ktoré je nezávislé od povolenia na pobyt garanta. Potom sa už na nich totiž nevzťahuje smernica 2003/86 o práve na zlúčenie rodiny.

32. Preskúmanie prípravných prác týkajúcich sa článkov 7 a 16 smernice 2003/86 potvrdzuje záver, ku ktorému som dospel v predchádzajúcom bode. Tieto práce totiž preukazujú, že tento článok 16, tak ako bol uvedený v pôvodnom návrhu smernice Komisie, stanovoval ako jediné dôvody na odobratie alebo odmietnutie obnovenia povolení na pobyt rodinných príslušníkov jednak falšovanie dokumentov alebo podvod, a jednak účelové manželstvo alebo osvojenie. [16] Vo svojom pôvodnom znení tak článok 16 nestanovoval, že povolenia na pobyt rodinných príslušníkov môžu byť odobraté v prípade, že garant už viac nemá dostatočný príjem na to, aby ich uživil. Až v nadväznosti na predloženie návrhu zo strany delegácií viacerých členských štátov, aby bola do znenia článku 7 ods. 1 zapracovaná

11 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

12 — V tejto súvislosti spresňujem, že podľa môjho názoru navyše z použitia oznamovacieho spôsobu prítomného času v článku 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86 nie je možné vyvodiť záver, že by sa garant, ktorý predloží podpísanú pracovnú zmluvu na dobu neurčitú alebo na dobu určitú, *ktorá však ešte nenadobudla účinnosť*, mal automaticky považovať za osobu nespĺňajúcu podmienku príjmu: vyžaduje sa tu preskúmanie jeho osobnej situácie. Pozri body 25 a 39 týchto návrhov, ako aj návrhy, pokiaľ ide o smernicu 2004/38, ktoré som predniesol vo veci Alokpa a Moudoulou, (C-86/12, EU:C:2013:197, body 23 až 30).

13 — Samozrejme, s výhradou vnútroštátnych procesných pravidiel, ktoré umožňujú, aby bol takýto dôkaz predložený v priebehu konania. Pozri v tomto ohľade návrhy, ktoré som predniesol vo veci Alokpa a Moudoulou, (C-86/12, EU:C:2013:197, body 31 až 32).

14 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

15 — V tejto súvislosti uvádzam, že druhý pododsek článku 16 ods. 1 písm. a) smernice 2003/86 výslovne odkazuje na príjem uvedený v článku 7 ods. 1 písm. c) tejto smernice. Stanovuje totiž, že „keď pri obnovení povolenia na pobyt nemá garant dostatočný príjem bez uchýlenia sa k systému sociálnej pomoci členského štátu, ako je uvedené v článku 7 ods. 1 písm. c), členský štát vezme do úvahy prispievanie rodinných príslušníkov do príjmu domácnosti“.

16 — Pozri článok 14 ods. 1 návrhu smernice Rady o zlúčení rodiny, ktorý Komisia predložila 1. decembra 1999 [KOM(1999) 638 v konečnom znení].

minimálna lehota, počas ktorej je garant povinný spĺňať najmä podmienku dostatočného príjmu,[17] a z dôvodu, že medzi delegáciami nebolo možné dosiahnuť zhodu, pokiaľ ide o dĺžku takejto lehoty,[18] bol tento článok 16 zmenený tak, že stanovuje právomoc členských štátov odobrať povolenie na pobyt členov rodiny v prípade, že garant prestal spĺňať podmienku podľa článku 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86. Práve preto, že členské štáty môžu od garanta vyžadovať, aby mal dostatočný príjem na to, aby uživil svoju rodinu po jej vstupe na územie týchto členských štátov, článok 16 ods. 1 tejto smernice oprávňuje tieto členské štáty na to, aby odobrali povolenie na pobyt jeho rodinných príslušníkov v prípade, že po povolení zlúčenia rodiny garant prestal spĺňať uvedenú podmienku.

33. Ďalšie ustanovenie smernice 2003/86 svedčí v prospech právomoci členských štátov umožniť svojim príslušným orgánom, aby vykonali posúdenie budúceho vývoja príjmu garanta. Článok 3 ods. 1 smernice 2003/86 stanovuje, že táto smernica „sa uplatňuje v prípade, keď je garant držiteľom povolenia na pobyt vydaného členským štátom na obdobie jedného roka alebo dlhšie, *a má dostatočné vyhliadky na získanie povolenia na trvalý pobyt*, ak sú rodinní príslušníci jeho rodiny štátnymi príslušníkmi tretej krajiny akéhokoľvek postavenia“.[19] Tento článok nespresňuje, v čom spočívajú „dostatočné vyhliadky na získanie povolenia na trvalý pobyt“. Na druhej strane v oznámení Komisie Európskemu parlamentu a Rade o usmernení k uplatňovaniu smernice 2003/86 z 3. apríla 2014[20] (ďalej len „oznámenie Komisie“), sa uvádza, že garant, ktorého povolenie na pobyt bolo „vydan[é] na konkrétny účel s obmedzenou platnosťou, ktoré nie [je] obnoviteľné“, takéto vyhliadky nemá.[21] Keďže pritom článok 3 ods. 1 smernice 2003/86 priznáva príslušným orgánom dotknutého členského štátu právomoc vykonať posúdenie toho, či je pravdepodobné získať povolenie na trvalý pobyt, bolo by nesystémové im odmietnuť právomoc vykonať takéto posúdenie, pokiaľ ide o príjem, ktorý bude garant mať po povolení zlúčenia rodiny.

17 — Viaceré delegácie si totiž kládli otázku, „či k zisteniu, že garant spĺňa podmienky stanovené v tomto ustanovení, musí dôjsť iba v čase podania žiadosti alebo či k nemu môže dôjsť aj v neskoršom štádiu“. Osobitne sa venovali otázke, ako treba vybaviť žiadosť o zlúčenie rodiny v prípade, že garant spĺňa podmienku príjmu v čase podania žiadosti, ale následne ju prestane spĺňať, napríklad preto, že stratí zamestnanie. V tejto súvislosti pozri dokument Rady č. 11524/00 zo 4. januára 2011, dostupný na stránke verejného registra dokumentov Rady (v poznámke pod čiarou k článku 9 návrhu smernice, teraz článku 7 v konečnom znení tejto smernice, sú zapracované návrhy nemeckej a rakúskej delegácie, týkajúce sa dátumu, ku ktorému sa má posudzovať, či garant spĺňa podmienku príjmu).

18 — V nadväznosti na otázky viacerých národných delegácií uvedených v predchádzajúcej poznámke pod čiarou, predsedníctvo Rady navrhlo, aby bol do článku 9 ods. 1 návrhu smernice vložený tento pododsek: „Príslušný členský štát môže vyžadovať, aby garant spĺňal podmienky uvedené v odseku 1 počas obdobia, ktoré nemôže presiahnuť dva roky po vstupe rodinných príslušníkov…“ (dokument Rady č. 7145/01 z 23. marca 2001). Viaceré delegácie (nemecká, rakúska, holandská, grécka) však uviedli, že by uprednostnili dlhšiu lehotu, a to tri až päť rokov (dokument Rady č. 7144/01 z 23. marca 2001; dokument Rady č. 7612/01 z 11. apríla 2001; dokument Rady č. 9019/01 z 21. mája 2001). Niektoré delegácie (rakúska, grécka, nemecká) navrhli, aby bola lehota, počas ktorej garant musí mať dostatočný príjem na to, aby uživil členov svojej rodiny, naviazaná na dĺžku trvania pobytu, ktorá umožňuje jeho rodinným príslušníkom získať samostatné povolenie na pobyt, nezávisle od povolenia na pobyt garanta, to znamená štyri roky v čase prezentácie tohto návrhu (päť rokov v konečnom znení smernice 2003/86, tak ako sa uvádza v jej článku 15 ods. 1) (dokument Rady č. 7144/01 z 23. marca 2001; dokument Rady č. 8491/01 z 10. mája 2001; dokument Rady č. 9019/01 z 21. mája 2001). Iné delegácie (francúzska španielska, belgická) naopak chceli, aby bola lehota, počas ktorej garant musí mať dostatočný príjem na to, aby uživil svoju rodinu, skrátená na jeden rok (dokument Rady č. 7144/01 z 23. marca 2001; dokument Rady č. 7612/01 z 11. apríla 2001; dokument Rady č. 8491/01 z 10. mája 2001; dokument Rady č. 9019/01 z 21. mája 2001; dokument Rady č. 11330/01 z 2. augusta 2001). Vzhľadom na konštatovanie, že delegácie členských štátov nedospeli ku konsenzu, predsedníctvo Rady navrhlo zaviesť rozdielne maximálne lehoty pre manželského partnera a maloleté dieťa (jeden rok), priameho predka a plnoleté dieťa (dva roky) a nemanželského partnera (tri roky, neskôr dva); tento návrh však nebol odsúhlasený (dokument Rady č. 10922/01 z 20. júla 2001; dokument Rady č. 11542/01 z 11. septembra 2001).

19 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

20 — COM(2014) 210 final.

21 — Oznámenie Komisie, bod 2.1. Komisia v tejto súvislosti uvádza, že „keďže typ a účel povolení na pobyt sa medzi jednotlivými členskými štátmi značne líšia, členské štáty musia určiť, aký typ povolení na pobyt akceptujú ako dostatočný na to, aby mohli pokladať vyhliadky za dostatočné“ (oznámenie Komisie, bod 2.1). Spresňujem, že podmienka „dostatočných vyhliadok na získanie povolenia na trvalý pobyt“ sa podľa môjho názoru môže vykladať ako odkaz na získanie postavenia osoby s dlhodobým pobytom podľa smernice 2003/109. Článok 8 ods. 1 smernice 2003/109 totiž stanovuje, že „postavenie osoby s dlhodobým pobytom je *trvalé* s výhradou článku 9“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát). Pozri BECK, C. H.: *EU Immigration and Asylum Law. Commentary on EU Regulations and Directives*. Ed. K. Hailbronner. Hart: Nomos, *2010* (pozri kapitolu III, komentár k článku 3, body 5 a 6), a Schaffrin, D.: Which standard for family reunification of third-country nationals in the European Union? In: *Immigration and Asylum Law of the EU: current debates*. Bruxelles: Bruylant, 2005, s. 90 a nasl. (pozri s. 102).

34. Zdôrazňujem, že napokon takýto je aj výklad článku 7 ods. 1 smernice 2003/86, ktorý zastáva Komisia. V oznámení Komisie sa totiž uvádza, že „posúdenie stability [trvalosti – *neoficiálny preklad*] a pravidelnosti príjmov musí vychádzať z prognózy, že dostupnosť zdrojov [príjmu – *neoficiálny preklad*] možno odôvodnen[e] očakávať v dohľadnej budúcnosti, takže žiadateľ sa nebude musieť uchýliť k systému sociálnej pomoci“. [22]

35. V prejednávanom prípade článok 54 ods. 2 prvý pododsek kráľovského dekrétu 557/2011 vyžaduje od príslušných orgánov, aby vykonali posúdenie budúceho vývoja príjmu garanta, keďže sa v ňom uvádza, že tieto orgány posúdia „predpoklad zachovania zdroja príjmov počas… roka“ nasledujúceho po dni podania žiadosti o zlúčenie rodiny. Ako je pritom uvedené vyššie, smernica 2003/86 takéto posúdenie umožňuje.

36. Vnútroštátnemu súdu je preto potrebné odpovedať tak, že článok 7 ods. 1 smernice 2003/86 v spojení s článkom 16 ods. 1 písm. a) a článkom 3 ods. 1 tejto smernice nebráni členským štátom, aby oprávnili príslušné orgány na to, aby vykonali posúdenie budúceho vývoja príjmu garanta, to znamená, aby zohľadnili nielen príjmy, ktorými garant disponuje v čase podania žiadosti o zlúčenie rodiny, ale tiež príjmy, ktorými bude disponovať po podaní tejto žiadosti.

B – *O posúdení pravdepodobnosti, že si garant udrží svoj aktuálny príjem aj po podaní žiadosti o zlúčenie rodiny, zo strany príslušných orgánov členských štátov*

37. Hoci zo smernice 2003/86 jasne vyplýva, že členské štáty majú právomoc oprávniť svoje príslušné orgány na to, aby vykonali posúdenie budúceho vývoja príjmu garanta, táto smernica naopak nespresňuje, aká metóda sa má použiť na posúdenie toho, či si garant udrží svoj aktuálny príjem, a ani sa v nej neuvádza, počas akého obdobia si ho musí udržať na to, aby sa tento príjem považoval za „trvalý“ a „pravidelný“ v zmysle jej článku 7 ods. 1 písm. c). [23] Prináleží teda členským štátom určiť túto metódu posúdenia a stanoviť, počas akého obdobia si garant musí udržať príjem, ktorý má pri povolení zlúčenia rodiny. [24]

38. Súdny dvor však rozhodol, že „keďže povolenie zlúčenia rodiny je všeobecným pravidlom, možnosť zakotvená v článku 7 ods. 1 úvodnej časti a písmene c) smernice sa má vykladať reštriktívne“ a že „miera voľnej úvahy priznaná členským štátom nemôže byť štátmi uplatňovaná takým spôsobom, ktorý porušuje cieľ smernice, ktorým je podporovať zlúčenie rodiny“. [25] V tejto súvislosti zdôrazňujem, že pokiaľ je povolenie zlúčenia rodiny „pravidlom“, je tomu tak preto, že predstavuje právo. Súdny dvor totiž rozhodol, že článok 4 ods. 1 smernice 2003/86, podľa ktorého členské štáty „povolia“ vstup

22 — Pozri bod 4.4 odsek 2 oznámenia Komisie.

23 — Pozri bod 28 týchto návrhov.

24 — Pripomínam, že podľa článku 16 ods. 1 úvodnej časti a písmena a) smernice 2003/86, uvedeného v bode 31 týchto návrhov, členské štáty „môžu“ odobrať povolenie na pobyt rodinného príslušníka v prípade, že garant už viac nemá dostatočný príjem na to, aby ho uživil: ide o právomoc, a nie povinnosť členských štátov. Preto nie je možné smernicu 2003/86 vykladať v tom zmysle, že členské štáty musia od garanta vyžadovať dôkaz, že má dostatočný príjem na to, aby uživil svoju rodinu *počas celého pobytu* tejto rodiny na území hostiteľského členského štátu, to znamená až dovtedy, kým rodinní príslušníci nesplnia podmienku piatich rokov pobytu, čo im umožňuje požiadať o samostatné povolenie na pobyt. Členským štátom nič nezakazuje, aby pri preskúmaní žiadosti o zlúčenie rodiny vyžadovali jednoduchý dôkaz o tom, že garant má dostatočný príjem na to, aby uživil svoju rodinu počas obdobia napríklad dvoch rokov po podaní žiadosti. Týmto smerom sa uberajú prípravné práce na smernici 2003/86, uvedené v poznámke pod čiarou 18 týchto návrhov.

25 — Rozsudok Chakroun (C-578/08, EU:C:2010:117, bod 43) a rozsudok O a i. (C-356/11 a C-357/11, EU:C:2012:776, bod 74), a návrhy, ktoré som predniesol vo veci Noorzia (C-338/13, EU:C:2014:288, bod 44). Pozri tiež, pokiaľ ide o článok 7 ods. 2 smernice 2003/86, rozsudok K a A (C-153/14, EU:C:2015:453, bod 50), a pokiaľ ide o smernicu 2003/109, rozsudok Kamberaj (C-571/10, EU:C:2012:233, bod 86).

a pobyt určitým rodinným príslušníkom, „ukladá členským štátom určité pozitívne povinnosti, ktorým zodpovedajú jasne definované *subjektívne práva*, pretože im ukladá, za podmienok stanovených smernicou, povoliť zlúčenie rodiny určitých členov rodiny garanta bez toho, aby mali priestor pre voľnú úvahu“. [26]

39. Z judikatúry navyše vyplýva, že právomoc, ktorú členským štátom priznáva článok 7 ods. 1 úvodná časť a písmeno c) smernice 2003/86, vyžadovať od garanta, aby mal trvalý, pravidelný a dostatočný príjem, treba vykladať z hľadiska práva na rešpektovanie rodinného života. [27] Túto právomoc tiež treba vykonávať v súlade so zásadou proporcionality. [28] Napokon treba brať zreteľ na článok 17 smernice 2003/86, ktorý vyžaduje konkrétne posúdenie situácie každého žiadateľa. [29]

40. Vzhľadom na to, že právomoc členských štátov vyžadovať dôkaz o trvalom, pravidelnom a dostatočnom príjme sa musí vykladať reštriktívne, je samozrejmé, že z toho vyplývajúca právomoc členských štátov stanoviť, aby ich príslušné orgány vykonávali posúdenie budúceho vývoja príjmu, sa tiež musí vykladať reštriktívne. Rovnako ju treba vykonávať v súlade so zásadou proporcionality a článkom 17 smernice 2003/86.

41. Pripomínam, že v prejednávanom prípade článok 54 ods. 2 prvý pododsek kráľovského dekrétu 557/2011 stanovuje, že garant musí mať dostatočný príjem na to, aby uživil svoju rodinu, aj počas roka nasledujúceho po dni podania žiadosti o zlúčenie rodiny a že predpoklad, že si tento príjem udrží aj počas uvedeného obdobia, sa posúdi na základe vývoja príjmu v období šiestich mesiacov predchádzajúcich podaniu žiadosti.

42. Pokiaľ ide o obdobie jedného roka, počas ktorého garant v zmysle španielskej právnej úpravy musí mať dostatočný príjem, podľa môjho názoru nie je neprimerané. V tejto súvislosti pripomínam, že v rámci prípravných prác na smernici 2003/86 navrhovali niektoré delegácie dlhšie obdobia, a to od dvoch do piatich rokov. Tiež pripomínam, že niektoré členské štáty navrhli, aby bola lehota, počas ktorej garant musí spĺňať podmienku príjmu podľa článku 7 ods. 1 úvodnej časti a písmena c) smernice 2003/86, naviazaná na dĺžku trvania pobytu, ktorá umožňuje jeho rodinným príslušníkom získať samostatné povolenie na pobyt, ktoré už nebude závisieť od povolenia na pobyt garanta, to znamená, podľa článku 15 ods. 1 tejto smernice, maximálne päť rokov. [30]

43. Čo sa týka metódy, ktorá sa má použiť na posúdenie toho, či si teda garant udrží svoj aktuálny príjem aj počas jedného roka po podaní žiadosti, nerozumiem, v čom by malo zohľadnenie vývoja príjmu, ktorý žiadateľ poberal v období predchádzajúcich šiestich mesiacov, porušovať cieľ smernice 2003/86 a zbavovať ju potrebného účinku. Zohľadnenie dlhšieho obdobia, napríklad jedného roka, by pre garanta a jeho rodinu nebolo nevyhnutne priaznivejšie: bolo by priaznivejšie napríklad v prípade, že pracoval počas siedmich mesiacov pred tým, ako stratil zamestnanie, a ďalšie zamestnanie si našiel o štyri mesiace neskôr. [31] Nebolo by priaznivejšie v prípade, že za predchádzajúci rok pracoval iba počas piatich mesiacov predchádzajúcich podaniu žiadosti. [32]

26 — Rozsudok Parlament/Rada (C-540/03, EU:C:2006:429, bod 60) (kurzívou zvýraznil generálny advokát). Pozri tiež rozsudok Chakroun (C-578/08, EU:C:2010:117, bod 41); rozsudok O a i. (C-356/11 a C-357/11, EU:C:2012:776, bod 70); rozsudok K a A (C-153/14, EU:C:2015:453, bod 46). Napokon pozri: BECK, C. H.: *EU Immigration and Asylum Law. Commentary on EU Regulations and Directives*. Ed. K. Hailbronner. Hart: Nomos, 2010, s. 171 – 172.

27 — Rozsudok Chakroun (C-578/08, EU:C:2010:117, bod 44); rozsudok O a i., (C-356/11 a C-357/11, EU:C:2012:776, bod 77).

28 — Pozri, pokiaľ ide o článok 7 ods. 2 smernice 2003/86, rozsudok K a A, (C-153/14, EU:C:2015:453, bod 51). Pozri tiež, pokiaľ ide o smernicu 2003/109, rozsudok Komisia/Holandsko (C-508/10, EU:C:2012:243, bod 75).

29 — Rozsudok Chakroun (C-578/08, EU:C:2010:117, bod 48). Pozri, pokiaľ ide o článok 7 ods. 2 smernice 2003/86, rozsudok K a A (C-153/14, EU:C:2015:453, body 58 až 60).

30 — Pozri poznámku pod čiarou 24 týchto návrhov.

31 — Ak by bolo referenčné obdobie jeden rok pred podaním žiadosti, garant by odpracoval osem mesiacov z dvanástich. Naopak, ak by toto obdobie bolo šesť mesiacov pred podaním žiadosti, odpracoval by dva mesiace zo šiestich.

32 — Ak by bolo referenčné obdobie jeden rok pred podaním žiadosti, garant by odpracoval päť mesiacov z dvanástich. Naopak, ak by toto obdobie bolo šesť mesiacov pred podaním žiadosti, odpracoval by päť mesiacov zo šiestich.

44. V prejednávanom prípade podal M. Khachab žiadosť o zlúčenie rodiny 20. februára 2012. Z uznesenia vnútroštátneho súdu vyplýva, že v období šiestich mesiacov predchádzajúcich podaniu žiadosti odpracoval len 63 dní (pre spoločnosť Construcciones y distribuciones constru-label S.L.).[33] Ak je jeho situácia skutočne takáto, podľa môjho názoru nemožno usudzovať, že bude mať dostatočný príjem na to, aby uživil svoju manželku po jej vstupe na územie Španielska. Uvádzam však, že M. Khachab je zjavne držiteľom povolenia na dlhodobý pobyt a tvrdí, že viac ako päť rokov v Španielsku platil odvody, čo naznačuje, že má pravidelné príjmy, alebo prinajmenšom, že ich mal v čase, keď mu bolo toto povolenie udelené. Tiež uvádzam, že 26. novembra 2012 si našiel nové zamestnanie, čo je, pravdaže, okolnosťou, ktorú zjavne vnútroštátny súd na základe vnútroštátnych procesných pravidiel nemôže zohľadniť.

45. Prináleží teda vnútroštátnemu súdu, aby vzhľadom na uvedené skutočnosti a na základe preskúmania osobnej situácie M. Khachaba podľa článku 17 smernice 2003/86 a v súlade so zásadou proporcionality posúdil, či je pravdepodobné, že má dostatočný príjem na to, aby živil svoju manželku, a ak áno, že si takýto príjem udrží aj po povolení na zlúčenie rodiny.

IV – **Návrh**

46. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor na otázku, ktorú mu položil Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco (Vyšší súd autonómneho spoločenstva Baskicko), odpovedal takto:

1. Článok 7 ods. 1 smernice Rady 2003/86/ES z 22. septembra 2003 o práve na zlúčenie rodiny, v spojení s článkom 16 ods. 1 písm. a) a článkom 3 ods. 1 tejto smernice nebráni tomu, aby členské štáty oprávnili svoje príslušné orgány na to, aby vykonali posúdenie budúceho vývoja aktuálneho príjmu garanta, to znamená, aby zohľadnili nielen príjem, ktorý má garant pri podaní žiadosti o zlúčenie rodiny, ale aj príjem, ktorý bude mať po podaní tejto žiadosti.

2. Právomoc príslušných orgánov dotknutého členského štátu vykonať posúdenie budúceho vývoja príjmu garanta nesmie porušovať cieľ smernice 2003/86, ktorým je podporovať zlúčenie rodiny, a musí sa uplatňovať v súlade so zásadou proporcionality a článkom 17 smernice 2003/86, najmä pokiaľ ide o dĺžku obdobia, počas ktorého si garant bude musieť udržať svoj aktuálny príjem.

33 — Pozri bod 18 týchto návrhov.